

தயாகச்சுடர் உன்னஸபந்

வெள்ளூர்

மட்டக்களபு-அம்பிகை மாணி
விதார்ப்பகம்.

தமிழ் மீட்

புதுக்கொய்த்
நிலமுறை

எழவுப்புப்பு

அனிந்துரை

சிறிலங்காவில் ஆனும் சிங்கள் அரசாங்கங்கள் இங்கு தாழ்ம் மக்களும், முஸ்லிம் மக்களும் ஏனைய சிறுபாண்மைச் சமூகங்களும் வாழ் கின்றன என்பதை அறியாதது போல பாசாங்கு செய்தன. சிறிலங்கா அரசாங்களின் அலட்சியப் போக்கின் விளைவாக எழுச்சி டெ.என்.டி.சுச் சமூகங்களின் சாத்வீகப் போராட்டங்களும் கேவிக்குரியதாகிய பொழுது கேட்டது கிடைக்கவில்லையெனில் தட்டிடதானே பெற்றுக் கொட்ட வேண்டும். உரிமையைப் பெற துப்பாக்கி ஏந்தினோம். போர் உச்சக்கட்டக்தின்பொழுது “தமிழ்முருக்காக நாம்” என்று கூறிய இந்திய அரசு சிறிலங்காவுடன் அப்பந்தமொன்றைச் செய்து விட்டு எம் நாட்டில் படைப் பிரவேஶம் செய்தது.

ஆதிபத்திய நோக்கில் வந்த இந்தியா, சிறிலங்காவுடன் சேர்ந்து எம்மையும் உரிமைப் போரையும் இல்லாதொழிக்கமுற்பட்ட சமயம் எதிர்த்தோம். அன்னையர் உட்பட தமிழ்மீழ் மக்கள் அனைவரும் போர்க்குரல் செய்தனர்

யுத்த முறை கெட்டிருந்த இந்தியப்படை போர் நிறுத்தம் செய்து, விடுதலைப் புலிகளுடன் சமரசப் பேச்சில் ஈடுபட கேண்டும் என்று கோரி திருமதி பூர்ணி கணபதிப் பிள்ளை என்ற தயார் எதுவும் உண்ணாது விரதம் பூண்டு கொள்ளக்காக உயிர் டெட்டது விடுதலைப் போராட்டத்தில் முக்கியமானது உலகை இது முதலானது. சாத்வீகப் போரில் சாதான படைத்தது இந்தியா என்று அறிந்திருந்தோம். அன்னை பூபதியின் மரணத்தால் அது பொய்ப்பானது அன்னையின் உறுதிக்கு முன்னால் வர முடியாமல் ஆயுதத்தால் முகம் புதைத்தது இந்தியா. எம் அன்னை திவாகியானார்.

தமிழ்மீழ் போருக்க உயிர் கொடுத்த இவ்வண்ண தமிழ்மீத தாயானார் எம்மன்னை இறைவு தமிழ்மீத்தில் பிராற்றப்படுகின்றார்.

அன்னார் பற்றிய இச்சிறு நூல் எம் மக்கள் வாழுமிடமெல்லாம் இருக்கவேண்டிய பொக்கிஷும்.

வி. கருணா
மட்டக்களப்பு - அம்பாறை
பிராந்தியத் தளபதி

தமிழ்மீழ் விடுதலைப் புலிகள்,
தமிழ்மீழ்.

அணிந்துரை

2 லக வரலாற்றில் உரிமைப் போராட்டத்தைப் புதியதோர் கொண்டதில் புத்தி உலக சாதனை படைத்திட்ட உத்தமியாம் “அன்னை பூபதி” அம்மாவின் நினைவுவையாகவே இறநூல் அடக்கம்.

இவங்கை - இந்திய ஒப்பந்தத்தின்பேரில் விடுதலைப் புளிகளின் போராட்டத்தையும். தமிழ் பேசும் மக்களின் விடுதலை வேட்கையினையும் கருவறத்துவிட முனைந்த பாரத அரசின் கபட நோக்கினை பாருக்குப் பறைசாற்றிவிட்டு, ஆக்கிரமிப்பாளரை அம்பலப் படுத்திவிட்டு அன்னையவள் அன்னை விளக்காகிவிட்டாள். தமிழ் பேசும் நெஞ்சங்களிலெல்லாம் நீங்கா நினைவாகிவிட்டாள்.

அடக்கப்பட்ட இனம் அதுவே தஞ்சம் என்று கிடக்கவில்லை. அடக்க நினைத்தவர்களால் அதைச் செய்துகொண்டிருக்கவே முடிய வில்லை இரத்த வரலாறு தந்த பாடமிது. தமிழினத்தின் விடுதலை உலையில் புரட்சித் தி கொழுந்துவிட்டு எரிந்துகொண்டே இருக்கின்றது.

துப்பாக்கி முனைகள் நீண்டாலென்ன? தோட்டாக்கள் பறந் தாலென்ன? பீரங்கிள் முழுங்கினாலென்ன? அண்டுகள் வெடித்தாலென்ன? எத்தனை உயிர்களை ஒத்தனால் பலிகொண்டு ஏப்பமிட முடியும்? எம் தலைகள் மலையாகட்டும், குருதி சூடமாகி - நதியாகி - கடலாகட்டும் கவலையில்லை. அதற்காக ஒதுக்கப்பட்ட உடல்கால் இலை. உயிரும் - உணாவும் விடுதலை, விடுதலை என்றுதான் தூக்கத்திலும் துடிக்கின்றன. அன்னையவள் இலட்சியக் கணவு தேசிய எழுச்சியாகப் பரிணாமம் பெற்று நன்வாகிக்கொண்டே. வருகின்றது

காரிங்காலன்
பிரதித் தலைவர்
விடுதலைப் புளிகள் மக்கள் முன்னணி,
தமிழீழம்.

அன்னை பூதி!

அன்னை பூதி.

தமிழ் சமூப் பாரம்பரியம் என்று நினைவில் வைத்திருக்கும் நாமம். தமிழ் சமூப் பரம்பரைக்கு வீரத் தாய்க் குலத்தை என்றென்றும் நினைவுட்டிக் கொண்டிருக்கவேண்டிய சொல் அது.

ஆம்!

தமிழ் சமூம் என்னும் குழந்தையைக் கருவிலேயே வேர் அறுக்கவந்த இந்திய வல்லாசீக்கத்தின் இராணுவப் பட்டாளம் ஒருபுறம். தமிழ் சமத்தின ஜனத்தைக் கணவிலும் காண அருவருத்த ஸ்ரீவங்கா அரசின் மிலேக்கத்துவமான இராணுவம் மறுபுறம். புடையிலே காக்கக் வண்ணியரிகளான கைக்கலைப் பட்டாளங்கள் வேறு.

அந்த மூன்று அசுர சக்திகளும் சேரிந்து வெறிபிடித்து]ஆடின.

தமிழ்சம மன்னிலே குருதி கொப்பளித்து. தமிழ் சமத்தின் மூலமுடுக்கெல்லாம் மரண ஒலம். ஊருக்குச் சுட்டாரத்துக்கு வட்டாரம், குறிச்சிக்கு குறிச்சி சாவீடுகள்.

இந்தியன் வந்துவிட்டான். பயம் ஏன் இனி நமக்கு? அஹிம சைப்போர் நடாத்தி வாகை குடிய மன்னில் இருந்து அமைதிப்படை வந்துவிட்டது என்று நிம்மதியாக முசிசெறிந்த தமிழ் மக்கள் அந்தோ பரிதாபம்! விரல் விட்டு எண்ணக்கூடிய நாட்களிலேயே எல்லாம் ஏமாற்று வித்தையாகிவிட்டதைத் தரிசித்தார்கள்.

“அது அமைதிப்படை அல்ல. அமைதியைக் குலைக்கி வந்த பட்டாளம். அது சமாதானம் செய்ய வந்தவை அல்லவே. சமாதா ஷத்துக்குச் சாவுமணி கூடிக்க வந்தவர்கள். சமத் தமிழ்னைக் காபி பாற்ற வந்தவர்கள் அங்கர். அவனுக்குப் பாசக்கயிறு வீசவந்த எம் காதகர்கள்.”

தமிழ் பேசும் இனம் கண் கலங்கியது. திகில் அடைந்தது. செய்வதறியாது திளைத்தது.

மனித உரிமைக்குரல் எழுப்பும் புண்ணியவாளிகள் ஓய்
பொத்து, மெளனியாகினர் உங்குசுப் பத்திரிகையோளர்களில் பேணாக
வன் இந்த அவல நிலையை எழுதிக்காட்டத் தயங்கின.

எங்கும் மரண அலை பயங்கர சூழ்நிலை. நாட்டில் தடக
கும் அனர்ததங்களைத் தமிழ்நெடுஞ்செழுத்தை விடுவதை அப்பொழுது மெல்லிய குரல்கள் கிக்கிசுக்கத் துவங்கின.

பாவம்! நட்டாற்றில் தமிழ்பேசும் இனம் தத்தளித்துக்கொண்
திருந்தது அப்பொழுது மெல்லிய குரல்கள் கிக்கிசுக்கத் துவங்கின.

ஆபி! நம் மெல்லியவார் முனுமுனுக்க ஆரம்பிந்தரை. ஷரி
வாயை மூட உலை மூடி இல்லை அல்லவா?

தாய்க்குலம் பொறுமை இழந்தது. பெற்றவருக்கு அல்லவா
யில்லையின். அருகம் தெரியும்? கண்ணகி பாள்ளியன் அவை சென்று
நீதி கோரிய நிலைக்கு நம் அன்னையர் தள்ளப்பட்டனர்.

காட்டுத் தீ போல அன்னையர் ஆவேசம் தமிழ் ஈழமெங்கும்
பாவத் தொடாந்தியது.

தமிழ் ஈழமெங்கும் அன்னையர் முன்னணிகள் தாபன ரீதியாக
அமைக்கப்பட்டன. பொங்கிவந்த காட்டாற்று வெளிலாம் அன்னையர்
முன்னணியான ஆங்காரகே அமைப்புக்களைத் தோற்றுவித்தன.

மதுரையை எரித்துச் சாம்பராக்கிய சண்ணியின் மணோதிடம்
அவள் பரம்பரையில் வெருஞ்றிவிடாதா...!

இந்த மனத்திடம் கொண்ட மங்கையர் மென்குரல் தாய்ப்
புலிகளாக உறுபின.

அந்த ஆவே உழுமல் மட்டுமா நகரிலே பலமாக எதிரொ
லி காதது

நான்கு சுவரிகளுக்குள் எது நடந்தாலும் நமக்கு இருக்கட
ஞம் என்று இருந்த பொன்னாமாவும், களகம்மாவும் முக்காட்டினுள்
அடக்கமாக இருந்த பரீதாவும், பாத்தும்மாவும் வேலிக்கடப்பைத்
ஈண்டி வீசித்து வந்தனர்.

அன்னையர் முன்னணியாக அவி வருந்தனர்.

அரசாங்க அதிபர் முதல் இராணுவ உயர் அதிகாரிகள் வரை ஆர்ப்பாட்ட ஊர்வலங்களாகச் சென்று மஜூர்கள் சமர்ப்பித்து நியாயம் கோரினர். அந்த அலுவலகப் படிகளில் இந்த அஹம்காப் போரில் ஈடுபட்டனர்.

பன்னென்னவோ டுறியம் தான்!

அன்னையர் மத்தியில் இது விரக்தியைத் தோற்றுவித்தது.

ஆஸ்வம் அடங்கா விட்டாலும் பரவாயில்லை. அது தலைவிரித்தாடிக் கொண்டே இருந்தது;

பத்து மாதம் சுமந்து நாம் படாத பாடுபட்டு வளர்த்து விட்ட ரீதிள்ளாகள் நாளூக்கு நான் வேட்டை ஆடப்படுகின்றனர்! இந்தியப் பாட முசாமகள் எல்லாம் கசாப்புக் கட்டகளாக மாறி வருகின்றன.

மடியில் வைத்து அப்புவி மாமா காட்டிச் சோறுட்டி வளர்த் தெடுத்த பிள்ளைகள் தகிகு வீட்டுத் திண்ணைகளில் அமர்ந்து ஆறு தலாக ஒரு வாய் சோறு உண்ணமுடியவில்லையே!

சோறு போட அன்னை சமையலறை செல்கின்றார். மைந்தன் கை அலம்புகின்றான். அதற்குள் “இரை என்றது இந்தியன் ஜீப் இந்தா ஒழுங்கையில் சுமசு சத்தம். அதுதா வீட்டுப் பொடியனை சோத்தறுக் கையுடன் கொண்டு செல்கின்றார்கள். இது என்ன பாவம் செய்தோம். இறைவனே! எங்கள் பிள்ளைகளைக் கட்டாக்காவி மாடு களைப் பிணைத்துச் செல்வது போல சயிறு கட்டிச் சாய்த்துச் செல்கின்றார்களே பாவிக்” என்று புலம்பல்

அன்னையர் விரக்தி வீறு கொண்டெழுச் செய்கிறது இந்த கவச காட்சிகள்.

தாய்மாரிக் பொங்கி வருகி உணர்ச்சிப் பிரவாகநைத் தன்னையரி முன்னணி நிர்வாகிகள் அணைக்ட்டி ஒக்குபூர்வமான செயல் வடிவம் கொடுகிற முன்வந்தனர்.

காலம் காலமாகக் கண்ணகிதி தெய்வத்துக்கு வைகாலிப் பூரணை கோறும் விழாவெடுத்து, அவளின் பத்தினிக் தன்மையைப் போற்றிய மட்டக்களப்புத் தமிழ் மாதர் இதில் முந்திக் கொண்டனர்.

“இனி யோசிப்பதில் யாதொரு பயனுமிக்கலே. அஹிம்சைப் போர் நடாத்தி உருவாக்கிய கதற்திர இந்தியாவில் இருந்துதான் அமைதிப்படை வந்து ஆடாத ஆட்டமெல்லாம் ஆடுகின்றது அந்த அகிம்சை வழியில் போராட்டம் நடாத்துவாம், மனமாற்றம் அவர் களுக்கு ஏற்படும்” என்று அன்னையர் ஒரு முடிவுக்கு வந்தனர்.

மட்டக்களப்பு அன்னையர் முன்னணி நிர்வாகிகள் கூடினர் பல மகிழ்தியாலங்கள் கலந்தாலோசனை நடந்தது.

அன்னையர் ஒருவர் சாகும் வரை உண்ணா விரதம் இருக்கத் திரீமானிக்கப்பட்டது.

யார் அந்த ஒருவர்? களபபவியாகப் போகும் அந்த அன்னையார்?

போர்க்களத்திலே மகன் புறமுதுகு காட்டி ஒடவில்ல மார் பிலே வேல் பாய்ந்து வீர மரணத்தை வரவேற்றுள்ளான் என்று புள்காங்கிதம் அடைந்த சங்கத் தமிழ் வீரத் தாயாக இங்கு பிறப் பெடுத்திருக்கும் அந்த மாதுரி எங்கே?

“இதோ நான் வருகின்றேன்” என்கிறது அன்னை பூபதியின் கணீர்க் குரல்.

000 000 000

அன்னை பூபதி நாற்பக்கதெட்டு வயது நடுத்தர குடும்பத் தலைவி, மட்டக்களப்பு மாநிலத்தின் ஒரு கிராமத்துப் பெண்.

இம்மாநிலத்தின் வடபகுதியில் உள்ள கிரான் அவர் சொந்த ஊர்.

கிரான் ஒரு பழம்பெரும் தமிழ்க் கிராமம். மருதமும், நெய்த மூம் மயங்கிய பேரூர் அது. வீரமறவர் வாழும் பூமி.

அங்கே 1932ஆம் ஆண்டு நவம்பர் மாதம் மூன்றாம் நாள் குசியன் கண்ணமுத்து என்ற ஏழை விவசாயிக்கும், பெரியபிள்ளை என்ற வீரத்தாய்க்கும் இரண்டாவது பிள்ளையாக பிறந்தவர் அன்னை பூபதி. உடன் பிறந்தவர்கள் இரு சகேரதரர்கள்; இரு சகோதரிகள்.

அக்காலக் கிராமிய வழக்கப்படி சித்திரா பெளர்னமியில் அரும் சித்திரைச் கடை நன்நாளன்று ஏடு தொடக்கப்பட்டு பெற்றோர் தமது ஆட்ட மாள் பூபதியை ஊரில் உள்ள பாடசாலை

யில் சேர்த்தவர். அந்தக் கால நிலவரப்படி எழுத, வாசிக்கூட தெரிந்தவுடன் சிறுமி பூபதி தமது ஆரம்பக் கல்வியுடன் படிம்பை நிறுத்தக் கொண்டார்.

மரபு பிறமாத அக்காலக் கிராமிய சமூக சம்பிரதாயப்படி பண்ணோண்டுப் பூபதிக்கும், அவ்வுரில் உறவினரங்கள் முத்துவிங்கம் என்னும் விவசாயிக்கும் திருமணம் நடந்தேறியது.

வேங்கையின் மைந்கர்களாக அவர்களுக்கு இரண்டு பீச்சளைகள். அவ்விரு புதல்வர்களையும் அன்னை பூபதி தமது இரு கண்களாகப் பாதுகாத்து வளர்த்து வந்தார்.

இரண்டு புலிக்குட்டிகளோடு ஆனந்தமாக இல்லறத்தை நல்லறமாக நடாத்தி வந்த அன்னை பூபதியின் குடும்ப வாழ்வில் எதிர் பாராதவிதயாகக் கணவர் முத்துவிங்கம் திடீர் நோய்வாய்ப்பட்டு இயற்றக் கூடினார்.

வாழ வேண்டிய வயதில், வாழ்ந்து ஆகவேண்டிய பருவத்தில் அன்னை பூபதி இளம் விதவையானார்.

அன்னை பூபதி மனம் கலங்கவில்லை; துணீச்சலுடன் செயற் பட்டார்; அல்லும் பகலும் பாடுபட்டார்; கண்மணி இருவரும் காளைகளாக வளர்ந்து கொண்டிருந்தனர்.

வாழ்ந்து அனுபவிக்க வேண்டிய வயதில் இளம் விதவையான பலர் ஊடி வதங்கித்தான் போகிறார்கள். அதற்கு விடிவு காட்ட நமது சமூகம் வழிவகை செய்யா விட்டாலும் வழியாவது விட்டு வகுகிறதா என்ன?

இந்த சமூக விவகாரத்தைப் பார்த்த நம் புரட்சிக்கனி பாரதி தாசன், “கோரிக்கையற்றுக் கிடக்குதன்னே - இங்கு வேரிற் பழுதை பலா” என்று மனம் புழுங்கினான்.

இரண்டு ஆண் பிள்ளைகளையும் தலையில் கட்டிக் கொண்டு தனிக்கட்டையாக எப்படிக் காலத்தை ஓட்டப்போகிறாய்? என்று உறவினர்கள் வேறு பூபதியை நக்கரித்தனர்.

பூபதி கடவுள் மேல் பாரத்தைப் போட்டுக் காலத்தை நகரித்தினார்.

000 000 000

காலம் உருண்டோடியது.

பூபதி வாழ்வில் பூங்காற்று வீசிபது.

ஆம்!

அவ்வுரில் தாரம் இழந்து, குழந்தை குட்டிகளைப் பராமரிக்க முடியாமல் கண்டிப்பட்டுக் கொண்டிருந்தார் கணபதிப்பிள்ளை.

கணபதிப்பிள்ளை புகையிரதப் பகுதியில் பல வருட காலம் களாக கங்காணியாக தெருவில் பார்த்து வருபவர். தினமும் வீட்டை விட்டு தூர இடங்களுக்கு வேலைக்குச் சென்று உங்கி வர வேண்டியவர்.

அவர் மனவில் இரு ஆண்களையும், இரு பெண்களையும் பெற்றுவிட்டு ஐந்தாம் பின்னாலையைப் பிரசவிக்கக் கர்ப்பினியாக இருந்தபோது காலன் வசைப்பட்டு விட்டார்.

ஊர்ப் பெரியவர்கள் பார்த்து கணபதிப்பிள்ளை - பூபதி குடும்பச் சுமைகளையும், பாரங்களையும் கணித்து அவ்விருவரையும் மறு மணத்தில் இணைத்து வைக்கு மறு வாழ்வு கொடுத்தனர்.

இது 1962இல் ந. ந்தேறியது.

பழைமையிலும் காலத்துக்கொவல்வாத சில பாரப்பரிசங்களிலும் ஊறிப்போய் விட்ட நம் சமூகத்தில் அதுவும் டழும் பெரும்மனைக் கட்டிப் பிடித்துக் கொண்டு ஒப்பாரி வைக்கும் கிராமிய சமூகத்தில் இது ஆறுதல் தரும் சம்பவமாகும்.

அந்த இரண்டாம் தார இல்லறம் கண்ணாறு, நாலுறுபடாமல் கலகலப்பாகவே அமைந்தது.

இப்புதுத் திருமணத்தில் கணபதி பின்னை - பூபதி தம்பதிக்கு இரண்டு ஆண்களும், இரண்டு பெண்டில்லைகளும் பிறந்தனர்.

இப்பொழுது அண்ண பூபதி பத்து விழுதுகள் கொண்ட பல மாண ஆலமரமானார்.

000 000 000

கடுபப வாழ்வில் நிமிர்ந்து நின்ற அண்ண பூபதிக்குத் தமிழ் சமூகத்தில் பல தாய்மாருக்கு நிகழ்ந்தது போல சோதனைகளும், வேதனைகளும், முட்டி மோதின.

அண்ண பூபதிக்கு முதல்தாரத்தில் பிறந்த இரண்டாம் மகன் திருமணமாகி ஒரு பின்னைக்குத் தந்தை ஆகியிருந்தார். 28 வயதான அவர் சிறிலங்கா இராணுவத்தால் துடிதுடிக்கச் சுட்டுக் கொல்லப் பட்டார்.

அது மட்டுமா?

அவரது முத்த மகன் திருமணமாகி நான்கு பிள்ளைகளுக்குத் தநிலையானபோது அதே ஸ்ரீவங்கா இராணுவத்தால் கைதாகி காலி யில் உள்ள பூஸா முகாமில் நான்கு வருட காலம் தடுத்து வைக்கப் பட்டு சித்திரவுதைப்பட்டார்.

அது போதாதா?

தமது இரண்டாம் திருமணத்தில் பிறந்த 23 வயதான மகனையும் ந்த இராணுவத்தினர் சுட்டுக் கொலைசெய்தனர்.

அன்னை பூதியின் குடும்பத்தில் பேரினவாத அரசிகள் புகுந்த விளையாடியான். அவன் மனப்போனபடி அந்தக்குடும்பத்தை மிதி மிதியென மிதித்துச் சுக்கையாக்கினான்

அன்னை பூதிக்குச் சோதனைமேல் சோதனை. ஆயினும், அவர் மனம் நளர்வுல்லை.

மாறாக, தன் வாழ்வில் குறுக்கிட்ட துங்ப துயரச் சம்பவங்களால் அவர் நெஞ்சுசம் இறுக்கமடைந்தவராகவே செயற்பட்டார்,

அன்னை பூதி தமது சிறுபராயம் முதல் அன்றை அயலார், வருவோர் போவோர்க்கெல்லாம் பார்த்தும் பாராமலும் செய்யும் இயல்புடையவர்.

ஊர் வேங்க என்றால் முந்திரிக்கொட்டையாய் முந்திரிக்கொன் ஞவார் அவர். ஊர்பூணிகளில் அவரது பங்களிப்பு இல்லாத ஏரம் தாணங்களோ, கோயில் விழாக்களோ, மாதர் சங்க அலுவலகங்களோ கிடையாது. எல்லாவற்றுக்கும் தலைகாட்டுவார்.. தலைகாடுத்துச் செயற்படுவார்.

கணவர் கணபதிப்பிள்ளையின் பென்சன் பணத்தையும் பொதுப் பணிக்காகச் செலவு செய்துவிட்டு வெறுங்கூடிடன் திரும்பும் சம்பவங்களும் தடந்துள்ளன.

பொதுவாழ்வில் அவருக்கு அப்படியொரு வேகமும், தாகமும். பிள்ளைகள் அகவைரும் தங்கள் தயகள் காலகளில் நிற்கத் தொடங்கினர். கணவர் கணபதிப்பிள்ளைக் கங்காணியார் சேவையினின்று இளைப்பாறி ஓய்வுத்தியம் பெறுபவராயிருந்தார். இத்தால் அன்னை பூதிக்குப் பொதுப்பணிகளில் இறங்க உடன்பட்ட வாய்ப்புக் கிடைத்தது.

கணவரும் அவருக்கு இசைந்து கொடுத்தார்.

000 000 000

பிற்காலத்தில் மட்டக்களப்பு நகரை அடுத்துள்ள நாவற்கேணி யில் அன்னை பூபதி கூடும்பம் வசித்துவந்தபோது மட்டக்களப்பு அன்னையர் முன்னணியுடன் தொடர்பு ஏற்பட்டது.

“நான் தமிழருக்காகச் சாகும்வரை உண்ணாவிரதம் இருக்கப் போகின்றேன்” என்று அன்னை பூபதி அன்புக் கணவரிடம் குழைந் தார்.

“உடை விருப்பப்படி செய்” என்று கணபதிப்பிள்ளை வாதப் பிரதிவாதங்களுக்கெல்லாம் இடம் வைக்காமல் பதிலளித்தார்.

கால் நூற்றாண்டு கடந்த தமது வில்லற வாழ்வில் மனைவி யோடு தலைசரித்துப் போனவர் கணபதிப்பிள்ளைக் கங்காணியர்.

அன்னை பூபதி சாகும்வரை உண்ணாவிரதம் இருப்பது என மட்டக்களப்பு அன்னையர் முன்னணி ஏற்றுக்கொண்டது அதற்கான சம்மதக் கூத்துத்தையும் வரி அன்னையர் முன்னணி நிர்வாகிகளுக்குக் கையளித்துவிட்டார்.

அந்த மகத்தான் நோன்பு ஆரம்பிக்கும் காலும் குறித்தாயிற்று: அன்னையர் முன்னணி சூசுபிள் குடும்ப பூபது என் இந்த அகிளினிப் பரிட்சையில் இறங்கப்போகின்றார்?

தியாகத் தீயில் ஒன் தய்மை ஆகுதி ஆக்கப்பார்க்கிறார் அதனால் அன்னையர் எதிர்பார்ப்புத்தான் என்ன?

மட்டக்களப்பு அன்னையர் முன்னணி அது சம்பந்தமாக பின் வரும் அறிவுப்பை வீடுத்தது:

- ★ அவைத்து காக்கவந்த இந்தியப்படை அதற்கு மாறாகத் தமிழ் ஸழத்தில் செய்துவரும் மனித வேட்டைகளை நிறுத்திக் கொள்ள வேண்டும்.
- ★ நாட்டில் காந்தி, சமாதானம் ஏற்பட்டு சுமுகநிலை தோன் றத் தமிழீழ விடுதலைப் புலிகளைப் பேச்கவாரித்தைக்கு அழைத்துத் தோக்காணவேண்டுத்.

இக்கோரிக்கைகள் முன்னிறுத்தப்பட்டு “சாகும் வரை உண்ணா விரதம்” என்னும் அஹிம்கைப் போர் பிரகடனம் செய்யப்பட்டது.

000 000 000

அன்று 19 - 03 - 1988 சனிக்கிழமை.

மட்டக்களப்பு எழுவானில் காலைக் கதிரவன் தியாகச் செம் மையுடன் உதயமாகின்றான்.

இதிகாசப் புகழ்பூத்த அமிர்தகழி சிறி மாமாங்கேஸ்வரர் ஆவ யத்தில் அதிகாலைப் பூசைக்கு கோயில் மணியோசை அழைக்கிறது

அன்று வழக்கத்துக்கு மாறாக ஆலயத்தில் ஆயிரக்கணக்கில் அன்னையர் கூட்டம் தரிசனத்துக்குத் திரண்டிருக்கின்றனர்.

அங்கே ஈதாநாயகியாக நம் அன்னை பூபதி சிரமேல் கூப்பிய கரங்களுடன் மாமாங்கரை வலம் வந்து தரிசிக்கின்றார்.

கற்புரம் கொளுத்தித் தேங்காய் அடித்துப் பிள்ளையார் தரிச ணத்தோடு அந்த ஆலய முன்றலுக்கு அன்னை பூபதி சிரித்த முகத் துடன் வருகின்றார்.

அவரை ஏராளமான அன்னையர் குழந்துகொண்டு வாழ்த்தி ஆசிர்வதிக்கின்றனர்.

ஆலய முன்றலில் அமைந்திருக்கும் குருந்தை மரம்.

மாணிக்கவாசக கவாயிகளுக்கு இறைவனே குருவாக வந்து ஞானோபதேச தீட்சை ஹாடுத்ததுத் திருப்பெருந்துறையில் ஒரு குருந்தை பரதத்தியில் அல்லவா!

அறிதக் குருந்தை மரத்தின்சீழ் அமைக்கப்பட்டிருந்த மேடையை நோக்கி அன்னை பூபதி நடக்கின்றார்.

அப்பொழுது நேரம் சரியாக காலை 10 — 45 மணி.

அன்னை பூதி மேடையில் ஏறி நின்று அந்த ஆலய வீதியில் திரண்டு நிற்கும் ஆயிரமாயிரம் மக்களை நோக்கி கரம் குவிக்கின்றார்.

மக்கள் கருகோசம்; வால் அதிர்கிறது. அன்னையர் மத்தியில் ஒரு பெருமிதம், இறுமாப்பு.

நந்தியப் படைகளில் ஆடம்பச ரோந்துகளோ, மிரட்டல் களோ எந்த வெள்ளம்போல் தமிழர் கூட்டுக்கிளி எழுச்சிக்கிடையே செல்லாத நாசாகிவிட்டன.

அன்னை பூபதி மேடையில் அமைதியாக அமர்கின்றார்.

அதோ! அஹிம்சை யுத்தம் ஆரம்பித்துவிட்டது.

‘எமது பீச்னைகள் எம்மைப் பாதுகாக்கத்தான் போரில் சுடபட்டுக்கொண்டிருக்கின்றார்கள். அவர்களால் நாம் பாதுகாக்கப் படுவோம் என்ற நம்பிக்கை நூழ் மிடையே உள்ளது. ஆனால்’ எம்மைப் பாதுகாக்கவே வந்த இந்தியா இன்று சிறிலங்கா இராணுவத்தைக் காட்டிலும் கொடியவர்களாகவே மாறிலிட்டனர் இதைத் தடுக்கலாம் என்ற உறுதியுடன் நாம் இப்போரில் இறகு கியுள்ளோம். வீர மரணத்தைக் கண்டு நாம் பழகிப்போனவர்களே! என் இறப்பை அடுத்தும் நோக்கை அடைவோம். ஒருபோதும் அன்னையர் முன்னணி தளராது’ என்று கூடியிருந்தோர் முன்னிலையில் அன்னை பூபதி சொல்கிறார்.

புலவரித்தது:

முக்தவராகவும், முக்கண் முதல்வனாகவும் இறைவன் ஒரு சேரக் காட்சி நல்கி அருள் பாலிக்கும் அந்த சிறி மாமாங்கேஸ்வரர் ஆலய வீதியில் தேவார - திருக்காக திருப்பதிகங்களின் பண்ணிசை முடிரது.

கட்டுப் பிரார்த்தனைகளால் ஆலய வீதியிலே பக்திப் பிரவா வு பெருக்கெடுத்து ஓடுகிறது.

‘ஒதுக்கொம் வாருங்கன்’ என இல்லாமிய சகோதரர்களின் பிரர்த்தனைப் பாடல்கள் முழங்குகின்றன.

கிறிஸ்தவ கிங்தக ஆசைக்கப்படுகின்றன.

என்ன அற்புதம்!

ஆலய முன்றல் என்றும் கண்டிராத சரிவமதப் பிரார்த்தனை கூரவாரங்கள்.

பக்தச் சுவை நனி சொட்டச் சொட்ட, புரட்சிக் கீதங்களா லுக் உணர்ச்சி மேஸிட் பக்குவமான குழந்தையில் அன்னை பூபதி சாகும வரை உண்ணாலிரதத்தை மிக்க அடக்கத்தோடும், திடித் தத்தோடும் மேற்கொள்ளுகின்றார்.

அன்று அவருக்கு ஆதரவு காட்டி பெண்மணிகள் பலர் ஒரு நாள் அடையாள உண்ணா நோன்பு அனுட்டிக்கின்றனர்.

அன்றிரவு முழுவதும் அன்னையராலும், பொதுமக்களாலும் நிறைந்து அவ் ஆலய முன்றல் இரவைப் பகலாகிக் கொண்டிருக்கின் றது. வருடா வருடம் அங்கு நடந்தேறும் ‘தீத்தக் கரைக்’ காட்சி யாக கலகலப்படைகிறது.

அடுத்த நாள் பொழுது புறஞிகிறது.
என்ன ஆச்சரியம்!

புத்தகப் பைகளும், கையுமாக பாடசாலை புறப்பட்டுப்போன மாணவரும், மாணவிகளும் எங்கே பேரணி வகுத்துச் செல்லுகின் றார்கள்!

பாடசாலைகள் பலவும் வெறிச்சோடிக் கிடக்கின்றனவே.

மட்டுமாநகரில் பல்வேறு திசைகளிலும் அமைந்துள்ள கல்லூரி களில் இருந்து ஆயிரமாயிரும் மாணவிகள், மாணவர்கள் நகர வீதி களில் அமைதி உரிவாங்களை நடாத்தியபடி அன்ன பூபதியின் அகிம்சைப் போராட்டத்துக்கு ஆதரவு காட்டி மாமாங்கத்தை நோக்கிப் பேரணியாகச் செல்கின்றனர்.

“இந்தியப்படையே தீருப்பிப் போ!”

“அன்ன பூபதியைச் சாகடிக்காதே”!!

“புளிகளுடன் பேசி பிரச்சினைக்குத் தீர்வைக் காண.”!!!

‘தமிழீழ மண்ணைச் சுடுகாடாக்காதே’!!!!

இப்படி எழுதிய கலோகங்கள் பேரணிகளில் காணப்படுகின்றன.

அன்ன பூபதிக்கு முன்பாக மாணவரும் மாணவிகளும் கொளுத்தும் வெப்பிகல்யும் பீபாருட்படுத்தாது அன்னைக்குத் துணையாக் அடையாள உணர்வா விரதம் இருக்கின்றனர்.

இந்த எழுச்சிக் கோலங்கள் தினமுந் அயர்வின்றித் தளர்வின்றி நடந்த வகையை இருக்கின்றன.

பாடசாலைப் பிள்ளைகள் மாத்திரமா!

மட்டக்களப்பு மாவட்டத்தின் பல்வேறு சிராமங்களில் இருந்தும் ஒவ்வொரு நாளும் அன்னையர் முன்னணிக் கிளைகள் மாதர் சங்கங்கள், தொழிற்சங்கங்கள், விவசாயிகள் சம்மேளனங்கள், இளைஞர் அமைப்புகள் என்றெல்லாம் அன்ன பூபதி ஆதரவுப் பேரணி

கள் அன்னையை நோக்கி அவைஅலையாக வந்து கொண்டிருக்கின்றன.

கூட்டத்தினைக் கட்டுப்படுத்த யுவதிகளும், வாலிபர்களும் தொண்டர் படையாக மாறினர். பொதுமகிள்ளை ஒழுங்குபடுத்தினர்.

000 000 000

அன்னை பூபதி மக்களின் கரைகடந்த உற்சாகத்துக்கு மத்தியில், ஒந் சொட்டுத் தண்ணீர்கூட ஆருந்தாமல் தமது ஆயுட்கால உண்ணாயிரத்தை உறுதியோடு கண்டப்பிடித்துக் கொண்டிருக்கின்றார்.

நாவாக ஆக அன்னை பூபதியை சோர்வு தட்டுகிறது. தலை கச்றலும் ஆரம்பிக்கின்றது. போகப் போக திஹர் மயக்கத்தில் சரிகின்றார்.

எனினும் மறுகணமே தன்னைச் சுதாகரித்துக் கொள்ளுகிறார்.

வைத்தியர்கள் அவரைத் திணமும் வந்து பரிசோதித்துச் செல்லுகின்றனர். முறைப்படி வைத்திய அறிக்கைகள் நாளாந்தம் தயாரிக்கப்படுகின்றன.

அன்னை இவ்யாறு உயிருக்குப் போராடிக் கொண்டிருக்கின்றார். இடையில் அமைதிப்படை அதிகாரிகள். இந்திய வீரர்கள் வந்து போகின்றனர்.

அன்னைக்கு அனுதாபம் தெரிவிக்க வரவில்லை. மாறாக இப்போராட்டத்தின் உறுதியையும் அதற்கு மக்களிடையே ஏற்பட்ட எழுச்சியையும் கண்ட இந்திய வீரர்களுக்கு வயிற்றைக் கலக்கியது. நெஞ்சை அழுத்தியது.

அன்னையிடம் சமாதானம் சொல்லப் பார்த்தனார். அன்னையோ இந்திய வீரர்களைக் கண்டால் காளியாக மாறினார்.

மிரட்டினர் பாய்ச்சா, பலிக்கவில்லை.

கணவர் கணபதிப்பிள்ளை, மக்கள், மருமகிள் என்று தூஷிடல் போட்டு சரத்தை குழப்பியடிக்க எத்தனித்தனர். ம்... முடிசவில்லை.

கணபதிப்பிள்ளை கல்காணியார் குடும்பம் இலேசப்பட்டதல்ல. வீரத் தாயின் பராமரிப்பில் வளர்ந்தவர்கள் அல்லவா?

இந்தியப் படையினர் போட்ட இராயை அவர்கள் விழுங்கு வதாவது. இந்தியாவின் சானக்கியத் தந்திரங்கள் யாவும் நொல்வி யிலேயே முடிந்தன.

மகாத்மா காந்தியின் உண்ணாவிரதங்கள், மறியல் ஆபக்கங்கள், சத்தியாக்கிரகங்கள் மூலம் வெளியெற்றிச் சுதந்திரம் கட்டிய நவ பாரதத்திலிருந்து வந்த ஜவான்களா அண்ணல் வழியில் அன்னை பூபதி நடாத்தும் அகிம்சைப் போராட்டத்தை வூலட்சியம் செய்கிறார்கள்? குழம்பியிடிக்க முனைகின்றார்கள்?

உண்மையிலேயே இவர்கள் இந்திய கண்ணில் பிறந்தவர்களா? அந்த இராம இராஜ்ஜியத்திலிருந்துகான் எந்தவர்களா? தமிழ்த் திருநாடுதலைப் பெற்றிருந்த சுத்தாயகத்திலிருந்து புறப்பட்டவர்களா?

இப்படித் தமிழ் ஈழ நாட்டவர்க்கு மாத்திரமல்ல, மனிதரிமை பாராட்டுவர்களும், ஏன் மகாத்மா காந்தியின் அஹிமசைத் தத்துவத்தில் மதிப்பும் - மரியாதையும் கூடத்து உலக மக்களும் முக்கியிமேல் விரல்வைத்து வியப்புற்றார்; ஜயந்றார்.

அமைதி காக்க வந்து மிஞ்சியிரந்த அமைதியையும் குவைத் துக்கொண்டிருந்த அமைதிப்படையினர் மீது சரிவதேசங்களிலும் ஏறும் மனிதாபிமைகள் அருவருப்புக்கொண்டார்

000 000 000

நாட்கள் நகர்கின்றன. அன்னையின் நாடிரத்திடப்படக்கி அச்சத் தைத் தருகின்றன. வைத்தியர்கள் பாரிவையில் ஈந்தேகம் நிழலாக கிறது.

இனிமேல் ஊசி மருத்து பாய்ச்சுவைதத் தமிர வேறு வழி யில்லை என்று வைத்தியர்கள் எச்சரிக்கின்றனர்

அன்னை பூபதியோ “எந்தவொரு மருந்தும் எனக்குத் தேவையில்லை நீங்கள் போய்விடுங்கள்” என்று நா சளதனக்கக் கூறி மறுக்கிறார்.

அதை மலைக் கேள்வியிலும் தனினை கைத்தியர்கள் நெருங்கி ஊசி போடாதவாறு எச்சரிக்கையாவே உள்ளது.

அன்னையின் பிடிவாதமே வெள் கிறது

ஒரு பக்கம் மதிகளின் கரைசுடந்த உதவேன்; மறு பக்கம் மனித ஜீவனைக் காப்பாற்றியாக வேண்டும் என்ற வைத்தியரிகளின் முஸ்திபுகள். இடையிடப்பே உண்ணாநோட்டிபைச் சூழப்பியிடிக்கும் இந்திய வீரர்களின் தற்கிரோபாயங்கள்

இத்தலைக்கும் மற்றியில் அன்னை பூதி தமது இலட்சியத்தை நிறைவேற்றிக் கோரிக்கைகளை வெள்ளெடுக்கித் தமது இன்னுயிரைத் துக்கமென மதித்துச் சத்திய புத்தத்தைத் தொடர்கின்றார்.

ஓன்று, இரண்டு, மூன்று, நான்கு, ஐந்து, ஆறு, ஏட்டு, ஒன்பது, பத்து, பதினொன்று, பன்னிரண்டு, பதின்மூன்று - இருவார்திகள்க்கூட, முழுமையாக முப்பத்தியெட்டு நாட்கள். அந்த சத்தியப் போர் நடந்து 32 ஆம் நாளில் திடுதிப்பென்று ஓய்கிறது

அங்கு ஒழுமி நின்ற ஈக்கள் பேசுவில்லை; அசையனின்னை. அத்தனை மக்களை கண்களும் நீரைச் சொரிகின்றனவே!

அன்னை பூபதியே பிரிந்துவிட்டாயா? இத்தனை நாளுமாக இத்தப் புண்ணிய ஸ்தலத்தில் உறுதியுடன் இருந்த உன் எழில் உடல் என்ன சாய்ந்துவிட்டதா தாயே? எந்த உயிரைப் பண்யம் வைத்து தமிழ் ஈழ மன்னுக்கு சமாதானத்தைக் கொண்டு வர காத்தின் அறஞ்சினீரோ அந்த உண்ணத் “பண்யம்” ஏறி போய்விட்டதா அப்மா? உன் சத்தியப் பயணம் பாதியில் முடிந்து விட்டதா ராயே?

000 000 000

மட்டுமாநநரம் கதறி அழுகிறது. தறிமீழம் எங்கும் சோகமாகி யது. ஒவ்வொரு வீட்டிலும் மரண ஒலமே கேட்கிறது.

அன்னை பூபதி உண்ணாவிரதம்பற்றியும், மக்கள் எழுத்தி தொடர்பாகவும் தானாந்தம் முசுற் பக்கச் செய்திகளாக வெளியிடுவந்த ஈழத்து அனைத்துப் பத்திரிகைகளும், கடல் கடந்த நாடுகளில் வெளியாகும் தினசரிகளும் தங்கள் நடுகடங்கிய கருந்தளால் அன்னையின் ஆருயிர் 19.04.1988 செவ்வாய்க்கிழமை காலை 8.45 மணிக்குப் பிரிந்த நெஞ்சைத் துணுக்குறைச் செய்த அந்தச் செய்தியை சோக வரிகளின் எழுதி வெளியிட்டன.

“பூபதி உயிர்த்தியாவும் தமிழ்மத்தில் சோக வெளினாம்”

இப்படி ஒரு தமிழ்க் கிடைக்கிற குறிப்பிடுகிறது. எங்கும் கறுப்புக் கொடிகளும், வெள்ளைக் கொடி க்கும், தெருக்கள்

இழுங்கைகள் எல்லாம் வாழை மரங்கள் நட்டு துக்கம் வெளிப்படுத் தப்படுகின்றது. முக்கிய சந்திகள் தோறும் அன்னை பூப்தியின் மறைவு இரண்டில் பதாகதகள் தொங்கவிடப்படுகின்றன.

தத்தம் அலுவல்களை அப்படிஅப்படியே விட்டவாறு னாழியர் களும், கடைக்காரர்களும் அன்னைக்கு அஞ்சலிசெய்ய திருக்கின்றார்கள். வகுப்பறைகளில் புத்தகங்களை விட்டுவிட்டு அன்னையைக் காண ஒழிவந்த மாணவர்களும் மாணவியர்களும் - அங்கு சிலவரையாகினர், சமையல் கட்டில் மரசிகறியும், கையுமாக இருந்த அன்னையர்களும் அப்படித்தான்

அன்னை பிரிந்ததை எப்படித்தான் தாங்குமோ இவ் ஈழம்? பூப்தியம்மா...

000 000 000

உயிர் பிரிந்த பிற்பாடும் இந்தியப் படையினர் கம்மாவிட்டார்களா? உயிரற்ற அல் உடலுறுகும் உபத்திரவுப் தர முயலுகின்றனரே!

நாட்டின் அமைதிக்குப் பங்கம் ஏற்படும் எனச் சாக்குப் போக்குச் சொல்லி அன்னையின் உடலைத் தாங்கள் பொறுப்பேற்றுப் புதைக்க எத்தனிக்கின்றனர்.

எணவர் கணபதிப்பிள்ளையைத் தனிமைக்குக் கூட்டிச்சென்று ஒரு வீரர் மிரட்டுகின்றார்.

“நியாயம் தேடித்தான் என் மனைவி உயிர்விட்டாள்.”
கணபதிப்பிள்ளை கங்காணியாரின் அச்சொட்டான பதில் இது அமைதிப்படையினருக்கு

அன்னையர் முன்னணி உறுப்பினர்களுடை, உறவினர்களும், பொது மக்களும் அன்னையின் உடலைச் சூழ்ந்து பாதுகாத்துக் கொண்டதால் பிரேரத்தை அப்புறப்படுத்தி சூட்டோடு சூடாக அழித்துவிடும் இந்திய படையினரின் முயற்சிகள் முறியடிக்கப்பட்டன.

படையினர் தலையைத் தொகிக்கப்போட்டபடி முகாம் திரும்பினர்.

அன்னையர் முன்னணியின் கையே ஒங்கியது.

முதற்தவாரம் வீதியில் உள்ள மட்டக்களப்பு அன்னையர் முன்னணியிலை அலுவலகத்துக்கு அன்னையின் புனிதவுடல் சொல்லு

வைக்கப்பட்டு, அடுத்துள்ள விளையாட்டுத் திடலில் நிறுவப்பட்ட விஷேட் பந்தரில் அவ்வுடன் பொதுமக்களிடையிருந்து அஞ்சலிக்காக வைக்கப்பட்டது.

000 000 000

நானாபுறங்களிலுமிருந்து மக்கள் வெள்ளம் சாரி, சாரியாக வந்து அன்னைக்குத் தங்கள் இருதி அஞ்சலியைச் செலுத்துகின்றனர். தூய வெள்ளை ஆடையணித்த மாணவர்களும், மொள்ளிகளும் ஊர் வழையாக வந்து அன்னையின் பூதவுடலைச் சுற்றி அணிவதுத்து நிற்கின்றனர்.

தியாகச் செம்மலின் புனித உடனைத் தரிசிக்கும் மக்கள் ‘கிய்மி விய்மி’ அழும் சுற்றும் அந்த நிசப்தத்தில் கேட்கிறது.

மலர் மாலைகளாலும், மலர் வளையங்களாலும் பூதவுடலும் -அம்மேகட்டியும் அலங்கரிக்கப்பட்டுள்ளது. சந்தனங்களிலிருந்து வெளிவரும் புகை வாண்நோக்கிக் கொல்லுவது “அழைதி பெறுவது! எங்கள் அன்னை அங்குதான் இருக்கின்றாள்” என்று ஒருமாப்போல இருக்கிறது.

இந்தியப் படையினரின் கழுதுப் பார்வைக்கும் அப்படாது புலிச் சப்படியோ மலர் வளையமொன்றைக் கொண்டுவந்து அன்னையின் புனித பாதத்தில் அர்ப்பணித்திருந்தனர்.

அதில் இந்த வாசகம் உள்ளது;

“விடுதலைக்குத் தண்ணுயிர் நீத்த எங்கள் அன்னைக்கு வீர வணக்கம்”

பாம்பிள் கால் பாம் நியும், வீரயத்தை வீரனே செக்கவான் அல்லவா?

பல பாகங்களில் இருந்தும் ஏராளமான டிரங்கற் பிரசரங்கள் பல்வேறு சமய, பொது, கல்வி ஸ்தாபனங்களால் வெளியிடப்பட்ட வண்ணம் இருந்தன. மும்மத குருமார்கள் அன்னையருகில் வந்து பிரார்த்தனை செய்கின்றனர் குதைராஞ்சவியுட சமர்ப்பிக்கப்பட்டது.

ஒரு சாமான்யப் பெண்ணின் மறைவுக்கு இதனை மரியாதோ? இந்தியப் படையினரும், கைக்கூவிகளும் நெஞ்சம் பொருமினர். மீண்டும் அன்னையின் பூதவுடலைக் கொண்டு செல்லும் ஒரு உபாயத்தில் ஈடுபட்டு அன்னையர் முன் எனியின் எதிரிப்பால் தோல்வி கண்டனர்

முன்று நாள் அஞ்சலிக்காக அன்னையின் பூதவுடல் வைக்கப் பட்டிருந்தது. அன்று 22-4-1988 வெளியிக்கிழமை.

தமிழ் ஈழ மன்னில் அராஜகம் அகன்று அமைதி நிலவ வேண்டும் என்பதற்காக தனினுயிர் நீத்த பூபதி இறுதி யாத்திரைத் தினம் இது. மட்டக்களப்பு நெஞ்சங்கள் எல்லாம் விமீப் புடைத்து வெப்பு சாரம் கொண்டு வாய்விட்டு அலறித் துடிக்கிடுறன.

பிறபகல் 2-15 மணி

அமக் கிரியைகளைத் தொடர்ந்து அன்னையின் பூதவுடல் அலங்கரிக்கப்பட்ட ரத்தில் ஏற்றப்பட்டு புறப்படுகிறது

சர்வமதப் பெரியார்கள், பொது அமைப்புக்களில் பிரமுகர்கள் அன்னையர் முன்னனி நிச்வாகிகள் மற்றும் பொதுமக்கள் அந்த இறுதிப் பவனியை ஓர் பேரணியாய் வழிநடத்திச் செல்கின்றன*.

வெள்ளை ஆடை உடுத்தியிருந்தனர் மக்கள் அனைவரும். கோகம் தாழ்வில்லை என்பதை எந்த நிறம் உணர்த்தியது.

அந்த இறுதி யாத்திரையில் பத்தாயிரத்துக்கும் மேற்பட்ட ஆண்களும், பெண்களும் பெருவாரியான மாணவர்களும். மாணவிகளும் பங்க கொண்டதாகவும், சுமார் மூன்று மைல்கள் தூரம் நீண்டிருந்ததாகவும் யாத்திரை முடிவுடைய ஏற்கக்குழந்தை ஜிந்து மணித்தியாலவிகள் சென்றதாகவும் பின்னர் செய்திப் பத்திரிகைகளில் வெளியான தலைப்புச் செய்திகளில் ஒறிப்பிடப்பட்டது

இறுதி யாத்திரை சென்ற வழிநெடுகிலும் பாகத்துக்கு ஒன்றாக வீதிகளின் இரு மருந்துகளிலும் வாழைக் நடப்பட்டுத்தெள்ளை ஒலைகளால் அலங்கரிக்கப்பட்டும் காணப்பட்டன.

நூர்வதைத்துக்கு முன்னாலும் பின்னாலும், நடுவிலும் ஒவ்வொருக்கிக்கூடி பொருத்திய வாகனங்களில் வீரமரணம் எட்திய அன்னையின் புகழ் பாடப்படுகின்றன.

அலங்கரிக்கப்பட்ட சதத்தில் மீளாக் துயில் கொண்டிருந்த அன்னையின் பூதவுடலை வழிநெடுகிலும் மக்கள் நேரடியாகத் தரிசிக்கக் கூடியதாய் இருந்தது.

பூதவுடலின் அருகில் அன்னாரிச் அங்புக் கணவர் கணபதிப் பிள்ளை அடிக்கடி துக்கம் தாளாமல் வாய் விட்டு அலறிக் காணப்படுகின்றார்

P. Srinivas

20

வழியில் இரு மருங்கிலும் மக்கள் குழுமி நின்று கண்ணீர் மங்க மறைந்த அண்ணையின் பிரிவாற்றாமையை வெளிப்படுத்தி யமை பெரும் சோகக் காட்சியாகவே காணப்படுகிறது. அன்னையை அடக்கம் செய்யவிருக்கும் ஈழத்திட புகழுப்படும் நாவலடி கடலோரம் எங்கு திரும்பினாலும் மக்கள் சமுத்திரம்.

இரு நாள் ஒரு வாரம் அவல் மொத்தம் முப்பட்டதோரு நாட்களைக் கொட்ட ஒரு முழுமையான மாதம்-தண்ணீர்கட அருந்காது முழு உண்ணா நோன்பு நோற்றவர் என்ன பூபதி! தமிழ் ஈழப் பூமியில் சாந்தியும், சமாதானமும், அமைதியும் காணி துடித்தது அவர் உள்ளார். அந்த அபிலாயைகள் நிறைவேறாமலே அவரது ஆவி பிரிந்தது அவ்வா?

பொது இலட்சியத்துக்காகக் குடும்பப் பெண் ஒருவர் ஒரு மாத காலம் உண்ணா விரதம் இருந்து உயிர் நீத்தமை உலக வரலாற்றில் இதுவே முதல் சம்பவம்!

நாவலடியில் திரண்ட சூயிரக்கணக்கானோரில் சர்வமதப் பெரியார்கள், பொதுசபை பிரமுகர்கள், அண்ணையர் முன்னணிநீர் வாகிகள் எனக் குறிப்பிடத்தக்க சிலர் இருங்கல் உரைகள் நிகழ்த்திய போது.

“இரு கிராமத்துக் குடும்பப் பெண் தமிழ் ஈழ விடுதலைப் போராட்டக் களத்தில் தனது மைந்தர்கள் இருவரை பறி கொடுத்தவர், சிறிலங்கா, இந்திய இராணுவத்தினராலும், அவர்களது கைக் கூவிகளாலும் தாழும் - குடும்பமும் தொல்லைக்குள்ளாக்கியபட்டவர். இப்போது பெண் என்றும் ‘பாராமல் தம் உயிரையே தமிழ் ஈழ இலட்சியத்துக்காகத் தானாவார்த்துக் கொடுத்துவிட்டார்’ என்றார்கள்,

நாவலடி கடலோர ‘மைதானத்தில் அண்ண பூபதியின் பூதவு டல் அடக்கம் செய்யப்படுகிறது.

அண்ணையின் புனிதவுடல் மாத்திரமா அங்கு அடக்கம் செய்யப்பட்டது? கடவு ‘அகிம்சையும்’ புதைக்கப்பட்டதோ?...

